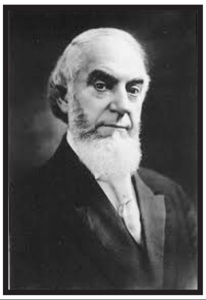

The Trumpet of the Seventh Angel

ஏழாம் தூதனின் எக்காளம்

1879 -1916 ரீ–பிரிண்ட்ஸ் தமிழாக்கம்

மலர் – 1, இதழ் – 3, ஜீலை–செப்டம்பர் 2015

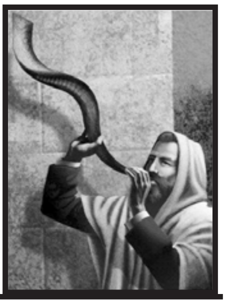

R5621

Imputation and Application of our Lord’s Human Life- Rights

நமது ஆண்டவரின் மனித ஜீவிய உரிமைகளை சாட்டுதலும் பிரயோகித்தலும்

“எல்லோரையும் மீட்கும் பொருளாகத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார்” என்கிற சொற்றொடர் என்ன காரியத்தை குறிப்பிடுகிறது என்பதை மிகப் பெரும்பாலான தேவனுடைய பிள்ளைகள் உணர்ந்து கொள்ள முடியாதிருக்கிறார்கள். நமது கர்த்தராகிய இயேசு, தமது மானிட ஜீவியத்தை ஆதாமுக்காகவும் அவனது சந்ததியினருக்காகவும் மீட்கும் பொருளாக கொடுத்திருந்தால், அவரது தயவை ஏற்றுக்கொள்கிறவர்களுக்கு “குமாரனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் நித்திய ஜீவனை உடையவனாயிருக்கிறான்” என்று (யோவா 3:36) நாம் வாசிக்கிற பிரகாரம், நீதிமானாக்குத-ல் மானிட ஜீவியத்தை கொடுக்கும் உரிமையை இவர் எங்கே பெற்றார் என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள்.

இதற்கு பதிலாக நாம் சொல்வது என்னவென்றால், மீட்கும் பொருளைக் கொடுத்தல் என்பது பலவிதமான அம்சங்களை உடையதாயிருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். முதலாவதாக நமது ஆண்டவர் முப்பது வயதாகும் போது, தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் மூலம் செய்த அவரது அர்ப்பணம் என்பது தமது ஜீவனை தேவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்ததை குறிப்பிடுகிறது. அவர் சமர்ப்பித்த ஜீவன் என்பது முழு உரிமைகள் உடைய ஒரு பூரண மானிட ஜீவன் ஆகும். பரி.பவுல் நமக்கு கூறுகிறதாவது: அவர் “பரிசுத்தரும், குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவரும் பாவிகளுக்கு விலகினவருமாயிருந்தார்.” நம்முடைய ஆண்டவர் ஆதாமின் சந்ததியில் நேரடியாக வந்தவரல்ல. அதாவது மானிட தந்தை மூலம் தனது ஜீவனை பெற்றவரல்ல. உலகத்திலுள்ள மற்றவர்களைப் போல மரண தண்டனைக்குட்பட்டவரல்ல. ஆதாமுடைய ஜீவனுக்கும், பூரணத்தன்மைக்கும் முழுமையாக சமமானதை, நமது ஆண்டவர் அர்ப்பணித்தார். ஆனால், அவர் தம்முடைய ஜீவனை ஆதாமிடம் அர்ப்பணிக்கவில்லை. அதை வேறு யாரிடமும் கொடுக்காதபடி, பிதாவின் கரங்களில் ஒப்புவித்தார்.

தமது மூன்றரை வருட ஊழிய காலத்தில் தமது ஜீவனை கொடுத்தார். “முடிந்தது” என்று கூறி கல்வாரியில் அந்த வேலையை முடித்தார். அங்கே மரணத்தில் தமது ஞானஸ்நானத்தை நிறைவேற்றினார். தமது சுய அர்ப்பணிப்பை முடிவு வரை தொடர்ந்தார். தமது மானிட ஜீவனை ஆதாமுக்கோ, அவரது சந்ததியினருக்கோ இதுவரை பிரயோகிக்கவில்லை. அவர் பிதாவின் கைகளில் ஒப்புக்கொடுத்தார். அது பறிமுதல் செய்யப்பட்ட ஒரு ஜீவனோ, அடமானம் வைக்கப்பட்டதோ, தடை செய்யப்பட்ட ஒரு ஜீவனோ அல்ல. அவர் பிதாவின் திட்டத்திற்கு இசைவாக தமது ஜீவனை ஒப்புவித்தார். (லூக்.23:46)

இருவித சுபாவங்களில் ஜீவிக்கும் உரிமை

பிதா அவரை மூன்றாம் நாளில் எழுப்பியபோது, இயேசுவை ஒரு ஆவியின் ஜீவியாக்கினார். அவர் மாம்சத்திலே கொலையுண்டு ஆவியிலே உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார். (1 பேதுரு 3:18) புதிய சுபாவத்தில் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்த புதிய ஜீவன், அவரது பூமிக்குரிய ஜீவனை அவரிடமிருந்து எடுப்பதற்கு அனுமதித்த கீழ்ப்படிதலுக்கான பலனாக இருந்தது. ஆனால் பூமிக்குரிய உரிமைகளை பூமிக்குரிய ஜீவனுக்காக அவர் இழக்கவில்லை. ஆகையால் ஒரு புது சிருஷ்டியாக பரிபூரண மானிட ஜீவியத்திற்கான இந்த உரிமைகளை அவர் தக்க வைத்துக் கொண்டார். பூரண ஜீவனுக்குரியவைகள் எல்லாம் அவருக்குரியது. அவரது ஜீவனை எடுத்துக் கொள்ளும்படி யூதர்களை அவர் அனுமதித்தாலும் அவரது ஜீவிக்கும் உரிமையை அர்ப்பணிக்கவோ அல்லது இழக்கவோ இல்லை. ஆகவே பிதாவினால் அவர் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டபொழுது, ஆவிக்குரிய சுபாவத்திற்குரிய உரிமைகளை மாத்திரமல்ல, பூமிக்குரிய சுபாவத்திற்குரிய உரிமைகளையும் பெற்றிருந்தார். இந்த பூமிக்குரிய சுபாவத்திற்குரிய உரிமைகளை அவர் தமக்காக பயன்படுத்துவார் என்பதல்ல. ஏனெனில் தெய்வீக சுபாவத்தைப் பெற்றிருக்கிற எவரும், பூமிக்குரிய சுபாவத்தை விரும்பவோ, பயன்படுத்தவோ மாட்டார்கள். அவர் பெற்றிருந்த விசேஷித்த உரிமை, மானிட ஜீவனை ஆதாமுக்கும் அவனது சந்ததியினருக்கும் கொடுக்கக்கூடிய உரிமை ஆகும். அவர் பூமிக்கு வந்தபோது, இதுவே அவரது மனதில் இருந்த நோக்கமாகும்.

ஆகவே கர்த்தராகிய இயேசு மரித்தோரி-ருந்து எழுந்து நாற்பது நாட்களுக்குப் பிறகு பரலோகத்திற்கு சென்ற போது, அவர் இதற்குமுன் பெற்றிருந்த அனைத்து உரிமைகளையும் தக்க வைத்துக் கொண்டார். அவர் பெற்றிருந்த மானிட ஜீவனுக்குரிய உரிமையை அவர் இழக்கவே இல்லை. அவரது கீழ்ப்படிதலுக்கு பலனாக ஒரு மேன்மையான உரிமையாக, ஒரு மேன்மையான சுபாவமாக, தெய்வீக சுபாவத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். ஆனால் அவர் பரலோகத்திற்கு சென்ற போது, அவரது ப-யின் புண்ணியத்தை உலக மனுக்குலத்திற்காக அவர் பிரயோகிக்கவில்லை. இல்லையென்றால் உலகம் முழுவதும் இப்பொழுது பொல்லாங்கனுக்குள் இருந்திருக்காது. (1 யோவா.5:19) நமது இரட்சகர், அவர் பரலோகத்திற்கு எழுந்தருளினபோது தமது ப-யின் புண்ணியத்தை, உலகத்திற்கு பிரயோகித்திருந்தால், அது உலகத்தின் பாவங்களை நீக்கியிருக்கும். ஆனால் அவர் அதைச் செய்யவில்லை. உலகத்தின் மே-ருந்த மரண தண்டனையி-ருந்து சபை மாத்திரமே தப்பித்தது என்று வேத வாக்கியங்கள் கூறுகிறது.(ரோம.8.1) எனவே உலகம் முழுவதும் பொல்லாங்கனுக்குள் கிடக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. சுவிசேஷ யுகத்தின் ஏற்பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் மட்டுமே இந்த மரண தண்டனையி-ருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அர்ப்பணம் செய்த வகுப்பாரைத் தவிர வேறு யாரும் கிறிஸ்துவிடமிருந்து புண்ணியத்தையும் நீதிமானாக்குதலையும் பெறவில்லை.

இளைப்பாறுதல் சபைக்கு கொடுக்கப்பட்டது

பிறகு எப்படி நமது ஆண்டவர் புண்ணியத்தை சபையின் மேல் பிரயோகித்தார்? அவரது புண்ணியத்தை அவர் சபையின் மேல் நேரடியாக பிரயோகித்திருந்தால், அது சபைக்கு மானிட ஜீவனை, மானிட பூரணத்தைக் கொடுத்திருக்கும். தேவன் சபைக்கென்று மேலான காரியத்தை வைத்திருக்கிறார். இயேசு பெற்ற அதே தெய்வீக சுபாவத்தை சபையும் பெற்றுக் கொள்ளும்படியாக தேவன் வைத்திருக்கிறார். சபையானது இயேசுவின் அடிச் சுவடுகளைப் பின்பற்றி இதை பெற்றுக்கொள்கிறது. இயேசு, பிதாவின் சித்தத்தின்படி தம்முடைய மானிட ஜீவனை ப-யிட்டு, அவரது பூமிக்குரிய உரிமைகளை கொடுத்தது போல, அவரது மணவாட்டி வகுப்பில் அங்கங்களாகிற அனைவரும் அதே போல அவர்களது பூமிக்குரிய ஜீவனை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவரோடு இணைய முடியும் என்று இது குறிப்பிடுகிறது. அவரோடு கூட பாடுகளை சகித்தால் மட்டுமே, அவரோடு ஆளுகை செய்வோம். (2 தீமோ.2:11,12)

“ஒருவன் என்னைப் பின்பற்றி வர விரும்பினால், அவன் தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னைப் பின்பற்றக்கடவன்.” (மத்.16:24) “நான் எங்கே இருக்கிறேனோ அங்கே என் சீஷனும் இருப்பான்.” (யோவா.12:26) சுவிசேஷ யுகத்தில் இப்படிச் செய்கிறவர்கள் அதே தெய்வீக சுபாவத்தை, அதே மகிமையை, அதே சாவாமையை பெற்றுக் கொள்வார்கள். இதில் வித்தியாசம் என்னவென்றால் நமது ஆண்டவர் எல்லாருக்கும் தலைவராக, அவரது சரீரமாகிய சபைக்கு தலையாக எப்பொழுதும் இருப்பார். சபை அவரது அங்கங்களாக மகிமையில் இருப்பார்கள்.

இயேசு பாவமில்லாமலும், பரிசுத்தராகவும் இருப்பது அவசியமாயிருக்கும் போது, சபையினர் இழிவான மாம்சீக சுபாவத்தில் இருக்கும்போது எப்படி பிதாவுக்கு ஏற்புடையவராக இருக்க முடியும் என்ற கேள்வி வருகிறது. இதற்கு வேத வாக்கியங்கள் கூறுகிற பதில் என்னவென்றால், அவரது சீஷராகும் இந்த வகுப்பாருக்கு அவர்களது அபூரணம் மற்றும் கறைகளுக்கு ஏற்றாற்போல் அவர் தமது ப-யின் புண்ணியத்தை அவர்கள் மேல் சாட்டுகிறார் என்பதாகும். கொடுப்பதற்கும், சாட்டுகிறதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை பகுத்துணர்கிறவர்களாக நாம் இருக்க வேண்டும். அவரது புண்ணியத்தை விரைவில் உலகத்திற்கு கொடுப்பார். ஆனால் இப்போது அவர் சபைக்கு ஒரு சாட்டுதலைச் செய்கிறார்.

உலகத்தாரைப் போல, சபை மாம்சீக சுபாவத்தில் இருந்திருந்தால், அவர்கள் உலகத்தாரைப் போல, இழிவி-ருந்து முன்னேறி மானிட பூரணத்திற்கு வருகிற உரிமையை பெறுவார்கள். அந்த எல்லா உரிமைகளையும் சபைக்கும் அதைப்போல ஆதாமின் சந்ததியினரில் மீதமுள்ளவர்களுக்கும் கொடுக்கும் சலுகையை தமது மரணத்தின் மூலம் இயேசு உத்தரவாதம் அளித்திருக்கிறார். ஆனால் சபை வகுப்பார் அந்த எல்லா மானிட உரிமைகளையும் விட்டுக்கொடுக்கிறார்கள். நாம் தேவனோடு உடன்படிக்கை பண்ணினபோது, பூமிக்குரியவைகளையும் பூமியில் ஜீவிக்கிற உரிமைகளையும், விட்டுவிட்டோம். அவைகளை அர்ப்பணம் பண்ணுகிற அர்த்தத்தில் நம்முடைய உரிமைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டோம்; முழு மனுக்குலத்தைப் போல இளைப்பாறுத-ன் ஆசீர்வாதங்களை குறித்த காலத்தில் நமக்கு கொடுத்திருக்கிறார் என்ற விசுவாசத்தில் நம்புகிறோம். அந்த ஆசீர்வாதங்களை விசுவாசத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த விசுவாசத்தில் அர்ப்பணம் செய்கிறோம். சபைக்கு அர்ப்பணம் செய்வதற்கு மீதியாயிருப்பது அவர்களது பூமிக்குரிய ஜீவன் மட்டும் தான். சிலருக்கு உற்சாகமும் பலமும் அதிகமாகயிருக்கும், சிலருக்குக் குறைவாக இருக்கும். சிலருக்கு திறமைகள் அதிகமாக இருக்கும். சிலருக்கு குறைவாக இருக்கும். சிலருக்கு ஆயுசு நாட்கள் அதிகமாக இருக்கும், சிலருக்கு குறைவாக இருக்கும். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் பெற்றிருக்கின்றவற்றை விட்டு விட வேண்டும், அர்ப்பணிக்க வேண்டும்.

பிரதிஷ்டை பண்ணும்போது சபை வகுப்பார் பூமிக்குரிய சுபாவங்களை தாங்களே முன் வந்து அர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்கள். இப்போது இருக்கிற பூமிக்குரிய உரிமைகளையும், பூமியிலே ஒரு அங்கமாக இருப்பதினால் பெறப்போகிற உரிமைகள் அனைத்தையும் அவர்கள் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்கள். மீட்கும் பொருளின் ப-யின் எந்த ஒரு பகுதியையும் கிறிஸ்து தற்காலத்தில் சபைக்கு கொடுக்கவில்லை. ஆனால் சும்மா அவர்களுக்கு சாட்டுகிறார், கொடுப்பதாக கருதும்படி செய்கிறார். உலகில் ஒரு பங்காக இருப்பதினால் கிடைக்கக்கூடிய பங்கை சாட்டுகிறார்.

இயேசு மரித்தபோது, ஆதாமுக்காக ஒரு மீட்கும் பொருளை ஈடாக செலுத்தவில்லை. இயேசு உயிர்த்தெழுந்தபோது ஒரு மீட்கும் பொருளைக் கொடுக்கவில்லை. அவர் பிதாவிடம் பரமேறி சென்ற போது உலகிற்காக ஒரு மீட்கும் பொருளை கொடுக்கவில்லை. ஆனால் அவரது ப-யின் புண்ணியத்தை பிதாவின் கரத்தில் வைத்தார். இந்த புண்ணியத்தை சுவிசேஷ யுகம் முழுவதும் சபைக்கு மட்டும் சாட்டியிருக்கிறார். ஆனால் இப்போது சபைக்கு சாட்டுவது முடியும் தருவாயில் இருக்கிறது. மேலும் உலக இளைப்பாறுதலை கொடுக்கக்கூடிய வேலையை ஆரம்பிக்க இருக்கிறது. ஆனால் இது ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னே சபைக்கு சாட்டப்பட்ட புண்ணியம் உண்மையிலேயே தெய்வீக நீதிக்கு, மானிட இளைப்பாறுத-ன் அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

சுவிசேஷ யுகத்தின் வேலை அடையாளப்படுத்தப்பட்டது

யூத பாவநிவாரண நாளில் பிரதான ஆசாரியன் முதலாவது காளையை கொல்லுகிறான். காளை பூரண மனிதனாகிய கர்த்தராகிய இயேசுவையும், ஆசாரியன் புது சிருஷ்டியாகிய நமது ஆண்டவராகிய இயேசுவையும் குறிக்கிறது. இப்படியாக புது சிருஷ்டியின் நிலைமையையும், மனித சுபாவத்தின் அர்ப்பணத்தையும் அவர் மாதிரியாகக் காண்பித்தார். மாம்சத்தில் இருந்த கிறிஸ்து, பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் இருக்கிற ஆசாரியனால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டார்.

நம்முடைய ஆண்டவர் தமது மூன்றரை வருட ஊழிய காலத்தில் பரிசுத்த ஸ்தலத்தின் இந்த நிலைமையில் தான் இருந்தார். அந்த காலத்தில் பொன்தூபபீடம், பொன் குத்துவிளக்கின் வெளிச்சம் (தேவனுடைய சத்திய வெளிச்சத்தினை குறிக்கிறது) மற்றும் சமூகத்து அப்பத்தின் ஆசீர்வாதங்கள் (ஆவிக்குரிய உணவு) ஆகிய சலுகைகளை அவர் பெற்றிருந்தார். மூன்றரை வருட கால முடிவில், தம்மை ப-யாக கொடுக்கிற வேலையை நிறைவேற்றி, உண்மையான தூபத்தை எரித்து, இரண்டாவது நிலையை கடந்து சென்றார்.

மூன்றாம் நாளில் நமது ஆண்டவர், இரண்டாவது திரையின் மறுபக்கத்தில் – ஆவிக்குரிய சுபாவத்தில் – புது சிருஷ்டியாக முற்றிலும் பூரணராக எழுந்திருந்தார். இனி அவர் மனிதன் என்ற வார்த்தைக்கே சம்பந்தம் இல்லாதவர். அவர் தமது சீஷர்களுக்கு பல்வேறு உருவங்களில் தரிசனம் கொடுத்தும், இங்கேயும் அங்கேயும் காற்றைப்போல போய்க் கொண்டும் தாம் இனி ஒரு மனிதனல்ல என்பதை நம்பச் செய்தார். பிறகு அவர் உன்னதத்திற்கு ஏறும்போது மகா பெரிய பிரதான ஆசாரியனாக இரத்தத்துடன் சென்றார். இரத்தமானது ப-யின் ஜீவியத்தை குறிப்பிடுகிறது. தேவனுடைய சந்நிதானத்திலே அவர் தோன்றி கிருபாசனத்தில் இரத்தத்தைத் தெளித்தார். கிருபாசனத்தில் இரத்தத்தை தெளித்தது ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பாருக்கு பாவநிவர்த்தி செய்வதற்காகும். பாவநிவர்த்தி செய்தது ஆசாரியர்களுக்கும் லேவியருக்கும் மாத்திரமே, உலகத்தாருக்கல்ல என்பதை நாம் பார்த்தோம். (லேவி.16:6)

பிரதான ஆசாரியன் ஆசாரியர்களுக்கும் லேவியர்களுக்கும் பாவநிவர்த்தி செய்த பிறகு பிரகாரத்திற்கு சென்று வேறு வேலையில் ஈடுபட்டான். நமது ஆண்டவர் உயிர்த்தெழுந்ததற்கும் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவி இறங்கியதற்கும் இடைப்பட்ட பத்து நாட்களில் அவர் மெய்யான ஆசாரியர்களுக்கும் லேவியருக்கும் இரத்தத்தை பிரயோகித்தார். அவரது ப-யின் புண்ணியத்தை சபைக்கு பிரயோகித்தார். நாம் இதை அறிவோம். பாவத்திற்கு பரிகாரம் திருப்தி அடைந்ததால் அதைத் தொடர்ந்து பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவி ஊற்றப்பட்டது. அவர்களுக்கு தெய்வீக கிருபை வந்திருந்தது ரூபகாரமாயிற்று. (எபி.9:24)

முன்னடையாளத்தில் ஆசாரியன் காளையை காணிக்கையாக செலுத்திய பிறகு, கர்த்தரின் ஆட்டை கொல்லுகிற வேலைக்குச் சென்றான். ஆடு, காளையைக் காட்டிலும் கீழானது. காளையால் நமது ஆண்டவர் அடையாளப்படுத்தப்பட்டார். கர்த்தருடைய ஆடு, அவரது சரீரமாகிய சபையின் உண்மையுள்ள அங்கங்களை அடையாளப்படுத்தியது. சபையின் ப-சுவிசேஷ யுகத்தின் வேலையாக இருக்கிறது. அவர்கள் தங்களை ப-யாக அர்ப்பணிக்க இயலாது. ஏனெனில் அவர்கள் இயற்கையாக மரண தண்டனைக்குட்பட்ட ஆதாமின் சந்ததியினராக இருக்கின்றனர். அவர்கள் ஆசாரியராவதற்கு தகுதியற்றவர்களாயிருந்தனர். மகா பெரிய பிரதான ஆசாரியரின் ப-யின் புண்ணியத்தை அவர்களுக்காக சாட்டுதல் செய்யும்வரை அவர்களால் ஆசாரியராக முடியாது. ஆகையால் மகா பெரிய பிரதான ஆசாரியர் காளையை ப-யாகக் கொடுத்தது போல ஆட்டையும் ப-யாகக் கொடுத்தார்.

அதன் பிறகு அதன் முடிவைப் பார்க்கிறோம். நிழ-ல் ஆட்டின் இரத்தம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு தெளிக்கப்படுகிறது. இது ஆசாரியருக்காகவோ லேவியருக்காகவோ அல்ல, ஜனங்களுக்காக ஆகும். காளையின் இரத்தம்ஆசாரியருக்காகவும் லேவியருக்காகவும்

தெளிக்கப்படுகிறது. ஆட்டின் இரத்தம் ஜனங்களுக்காக தெளிக்கப்படுகிறது. (லேவி.16:6,15) இந்த இரண்டு ப-களும் சுவிசேஷ யுகத்தின் சகல ப-களையும் குறிப்பிடுகிறது. கர்த்தராகிய இயேசுவின் ப- மேன்மையானது, சபையின் ப- கொஞ்சம் கீழானது.

மீட்கும் பொருளில் சபைக்கு பங்கில்லை

நிழல்-ல் காளையின் ப- முழு உலகத்தின் பாவத்திற்கும் போதுமானதாக இருந்தது. ஆனால் சபையும் ப-யில் பங்கு பெற அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது தேவனுடைய ஏற்பாடாக இருந்தது. ப-யில் பங்குபெறும் சிலாக்கியத்தைப் பெறுகிறவர்கள் மாத்திரமே மகிமையிலும் பங்குபெறும் சிலாக்கியத்தை பெறுவார்கள். தேவ நீதி திருப்தியடைவதற்கு சபையின் எந்த ஒரு அங்கமும் மரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மகிமையில் பங்குபெற அது அவசியமாக இருந்தது. நமது ஆண்டவரின் ப- நமது பாவங்களுக்காகவும், நமது ப- அவரது மகிமையில் பங்கு பெறுவதற்காகவும் அவசியமாயிருந்தது. அவர் ப- கொடுக்கிறார். அது நமது ப-யல்ல. அப். பவுல் குறிப்பிடுவது போல நமது சரீரத்தை சும்மா அர்ப்பணிக்கிறோம். (ரோம.12:1) தேவன் நமது ப-யை கிறிஸ்து மூலமாக ஏற்றுக்கொள்வதில்லை; நேசகுமாரனுக்குள் மாத்திரமே நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறோம். (எபே.1:3-6) எனவே நமது ஆண்டவர் நம்மை ஏற்றுக் கொண்டதினிமித்தமாகவே நாம் அவரது ப-யிலும், மகிமையிலும் பங்கு பெறும் சிலாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம்.

ஆகையால் நமது ஆண்டவர் ஒரு மானிட ஜீவனை இன்னும் கொடுக்காமல் இருக்கிறார். மானிட ஜீவனை சபைக்கும் கொடுக்கவில்லை. அவர் பெற்றிருந்த மனித ஜீவனின் உரிமையின் ஒரு சிறு பகுதியைக் கூட கொடுக்கவில்லை. நமது ஆண்டவருக்கு ஒரு மாம்சீக சரீரம் தேவையில்லை; அவரது சபைக்கு கூட மாம்சீக சரீரம் தேவையில்லை. இயேசு பூமிக்குரிய உரிமைகளை வைத்து என்ன செய்யப்போகிறார்? நாமும் அதை வைத்து என்ன செய்யப்போகிறோம்? நாம் மறுபடியும் மனிதனாக வேண்டும் என்கிற எண்ணமே நமக்கு இல்லை. அவருக்கும் கூட, மறுபடியும் மனிதனாக வேண்டும் என்கிற எண்ணம் இல்லை. நமது ப- ஏற்புடையதாக இருப்பதற்காகவே கிறிஸ்துவின் ப-யின் புண்ணியம் நமக்கு சாட்டப்பட்டது. சபையின் கடைசி அங்கத்தினர் மகிமையடையும் போது இந்த புண்ணியம் மறுபடியும் விடுவிக்கப்படுகிறது. அப்பொழுது கிறிஸ்துவின் ப-யின் முழுமதிப்பும் உலகின் மனுக்குலத்திற்கு சொந்தமாக்கிக் கொள்ள தயாராக இருக்கும். அந்த சமயத்தில் சபையானது தெய்வீக சுபாவத்தைப் பெற்று, ஆதாமின் சந்ததியாயிருப்பது முடிவடையும். (2பேது.1:4)

இயேசுவின் ப-யின் புண்ணியம் உலகிற்கு சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் இந்த வேலை ஆயிர வருட யுகம் வரை இருக்கும். இரட்சகரின் ராஜ்யம், மனிதரின் இளைப்பாறுத-ன் சலுகைகளை, உண்மையில் ஒரு வரமாக ஆக்கும். ஆகையால் கிறிஸ்துவின் ப-யின் புண்ணியம் உலகிற்கு சொந்தமாக்கப்பட்டவுடனேயே தாம் கிரயத்துக்கு கொண்ட தமது உடைமையை பொறுப்பேற்றுக் கொள்வார். பிறகு அவர் தமது முழு அதிகாரத்தையும் ஆளுகையையும் எடுத்துக் கொள்வார். பிறகு தமது ப-யின் புண்ணியத்தை கொடுத்து மீட்டுக் கொண்டவர்களுக்கு நீண்ட காலமாக வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட இளைப்பாறுத-ன் ஆசீர்வாதங்களை வழங்குவதற்கு அவர் தயாராக இருப்பார்.

தீர்க்கதரிசி தாவீது மூலமாக யேகோவா தேவன் தமது குமாரனிடம் கூறுவதாவது : "என்னைக் கேளும், அப்பொழுது ஜாதிகளை (புறஜாதிகள், ஜாதிகள், ஜனங்கள்) உமக்கு சுதந்தரமாகவும், பூமியின் எல்லைகளை உமக்குச் சொந்தமாகவும் கொடுப்பேன்." (சங்.2:8) இது மிகவும் சமீபமாயிருக்கிறது என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம். சம்பத்து வகுப்பாராகிய சபையை கர்த்தர் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள இருக்கிறார். ஆதாமின் இனத்திற்கு மனித இளைப்பாறுதல், அவர்களது பூமிக்குரிய வீடாகிய முழு உலகத்தையும் ஏதேன் தோட்டத்தைப் போல் ஆக்குவது ஆகிய ஆசீர்வாதங்களை அவர் கொடுப்பார். இந்த வேலையை தமது சரீரமாகிய சபையுடன் பகிர்ந்து கொள்வார்.

வேத வாக்கியத்தின் கருத்தில் பார்க்கும்போது, மீட்கும் பொருளின் கிரயம் என்பது இன்னும் நிறைவடையாத, முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிற காரியமாக இருக்கிறது. இயேசு ஒரு மனிதனான போது அவர் கொடுக்க ஆரம்பித்தார், அவரது மூன்றரை வருட பூமிக்குரிய ஊழிய காலத்தில் அவர் கொடுப்பதில் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்; கல்வாரியில் கொடுப்பதை நிறைவு செய்தார். அதி-ருந்து அவரது ப-யின் புண்ணியத்தை சாட்டுத-ன் மூலம் அந்த உரிமையை சபைக்கு பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார். எந்த ஒரு மனிதனும் விட்டு விடாதபடி, முழு உலகத்தின் பாவத்திற்காகவும் திருப்தியடையும் வகையில் அவர் தமது ப-யின் இந்த முழு புண்ணியத்தையும் உடையவராயிருப்பார். ஆயிர வருட காலத்தில் தமது மரணத்தினால் உத்திரவாதமளித்ததை மனுக்குலத்திற்கு கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார். மேலும் புதுஉடன்படிக்கையை ஊர்ஜிதம் செய்து அவர்களுக்கு அதை பிரயோகிப்பார். சபையானது நிறைவடைந்து, திரைக்குப்பின்னால் சென்றவுடனேயே அந்த புது உடன்படிக்கை ஊர்ஜிதம் செய்யப்படும்.

ஆவிக்குரிய சுபாவமும் மனித சுபாவமும் ஒன்றல்ல

கிறிஸ்தவ மக்களுடைய கருத்து மிகவும் குழப்பமாக காணப்படுகிறது. உலகிற்கு இயேசு வருவதற்கு முன்னதாக அவர் ஒரு ஆவியின் ஜீவி என்பதையும், மனிதனாகும் போது சில வகையான மாற்றத்தை அனுபவித்தார் என்பதையும் அவர்கள்

ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் முன்னுக்கு பின் முரணாக அவர்கள் தவறாகவும் வேதத்திற்கு எதிராகவும், அவர் மனிதனான பிறகு, மனிதனாகவே ("தேவதூதர்களுக்கும் சற்று கீழாக"-) என்றென்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று வாதிடுகிறார்கள். "வார்த்தை மாம்சமானது," "தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார்," என்றென்றைக்குமாக அல்ல, "மரணத்தை உத்தரிப்பதற்காக" மட்டுமே...... "ஒவ்வொருவருக்காகவும் மரணத்தை ருசிபார்த்தார்" என்பதை நாம் நினைவு கூர வேண்டும். (எபி.2:9)

சுபாவங்களில் வித்தியாசம் உண்டு என்றே வேதம் குறிப்பிடுகிறது. மனுஷருடைய மாம்சம் வேறே மிருகங்களுடைய மாம்சம் வேறே, மச்சங்களுடைய மாம்சம் வேறே, பறவைகளுடைய மாம்சம் வேறே என்று பரி. பவுல் குறிப்பிடுகிறார். பூமிக்குரியவைகளில் மிருகங்கள், பறவைகள், மச்சங்கள், மற்றும் மனிதர்கள் என்று இருப்பது போல ஆவிக்குரியவைகளில் தேவதூதர்கள், சேராபீன்கள் மற்றும் கேருபீன்கள் இருக்கிறார்கள். (1 கொரி.15:39-41) பிதாவுடன் அவர் பெற்றிருந்த மகிமையை அவர் விட்டதாக நமது ஆண்டவர் தெளிவாக கூறினார். அவர் தமது சீஷர்களிடம், "மனுஷகுமாரன் தாம் முன்னிருந்த இடத்திற்கு ஏறிப்போகிறதை நீங்கள் காண்பீர்களானால் எப்படியிருக்கும்?" என்று கூறினார். (யோவா.6:62)

"தாம் முன்னிருந்த இடம்" என்ற சொற்றொடர் அவர் பெற்றிருந்த மாறுபட்ட சுபாவத்தையும் நிலைமையையும் குறிப்பிடுகிறது. இயேசு அநேக தடவை உலகில் இருந்திருக்கிறார். ஆனால் இதற்கு முன்னால் அவர் மாம்சமானதில்லை. இயேசு தேவனுடைய பிரதிநிதியாக ஏதேனில் ஆதாமுடன் ஒரு வேளை இருந்திருக்கலாம். பிதாவின் பிரதிநிதியாக மோசேயிடம் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்தது நிச்சயமாக இவர்தான். கர்த்தரும் இரண்டு தூதரும் சோதோமுக்கு சென்ற போது வழியிலே நின்று இந்த காரியத்தைக் குறித்து ஆபிரகாமிடம் பேசியவர்களில் ஒருவர் நிச்சயமாக இவர்தான். அவர்கள் மனிதர்களைப் போல தோன்றி, சாப்பிட்டு, பேசியதை நினைவு கூர்ந்து அவர்கள் தேவ தூதர்கள் என்பதை முன்பு அறியாதிருந்தான். நமது ஆண்டவர் மாம்சமான பொழுது அவர் பூமியில் இருந்தது இது முதல் தடவை அல்ல. அவரது முந்தைய வருகைகளில் ஆவியின் சரீரத்தி-ருந்த அவர் தேவையான மாம்ச சரீரத்தை எடுத்துக் கொண்டு பிதாவின் பிரதிநிதியாக தேவ செய்திகளை மனிதர்களுக்கு கூறி வந்தார்.

மாம்ச சரீரத்தை எடுத்துக் கொள்ளும் இதே சக்தியையே மற்ற தூதர்களும் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். உதாரணமாக, நமது ஆண்டவர் பரமேறிய போது. அப்போஸ்தலர்களிடம் தேவதூதர்கள் கூறியதாவது: "க-லேயராகிய மனுஷரே, நீங்கள் ஏன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து நிற்கிறீர்கள்? உங்களிடத்தினின்று வானத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட இந்த இயேசுவானவர் எப்படி உங்கள் கண்களுக்கு முன்பாக வானத்துக்கு எழுந்தருளிப்போனாரோ, அப்படியே மறுபடியும் வருவார் என்றார்கள்." விழுந்து போன தூதர்கள் கூட மனித சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய வல்லமையை பெற்றிருந்தனர் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறோம். அவர்கள் சிற்றின்பங்களுக்காக மனித ரூபமெடுத்து பூமியின் சூழ்நிலையில் வாழ விரும்பினார்கள் என்பதை வேதம் கூறுகிறது. எனவே அவர்கள் தங்கள் வாசஸ்தலத்தை விட்டுவிட்டு, மனிதரைப் போல பூமியிலே வாழ்ந்து, ஒரு புது இனத்தை பிறப்பிக்க விரும்பினார்கள்.

மிகவும் தவறாக புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு பாடம்

இயேசு தமது முதலாம் வருகையில், ஒரு ஆவியின் ஜீவியாக இருந்து கொண்டு, மாம்ச தோலைப் போர்த்திக் கொண்டு- அவதாரம் எடுத்து- தோன்றியிருந்தால் அவர் இரட்சகராகவே ஆகியிருக்க முடியாது. இயேசு ஒரு மனிதன் என்று வேதம் கூறுகிறது. "வார்த்தை மாம்சமாகி, நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்."(யோவா.1:14) அவர் ஒரு மனிதனாக பாசாங்கு செய்யவில்லை, அவர் மனிதனுடைய இரட்சகராவதற்கு ஒரு மனிதனாக ஆவது அவசியமாயிருந்தது- ஒரு மனிதனாக பாசாங்கு செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. உண்மையாகவே அவர் ஒரு மனிதனாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் அவர் ஆதாமுக்கு மீட்கும் பொருளாகியிருக்க முடியாது. ஏனெனில் தெய்வீக பிரமாணத்தின் படி "ஜீவனுக்கு ஜீவன், கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப் பல், கைக்குக் கை, காலுக்குக் கால் கொடுக்கப்பட வேண்டும்." (உபா.19:21)

மீட்கும் பொருள் என்ற வார்த்தை (கிரேக்க மொழியில் ஆண்டிலூட்ரான்) சரியான விலைக்கிரயம் என்று பொருள் கொடுக்கிறது. ஆகையால் இயேசு உண்மையிலேயே பரலோக மகிமையை விட்டுவிட்டார்- அதை விட்டது போல் பாசாங்கு செய்யவில்லை. ஐசுவரியவானாயிருந்த அவர் நம் நிமித்தம், தரித்திரரானார். ஆகையால் அவர் உண்மையிலேயே மனிதனானார். பூரண மனிதனாயிருந்த அவர் தம்மைதாமே யோர்தானில் ஒப்புக்கொடுத்தார். இவர் ஒருவரே ஆதாமுக்கு சரியான விலைக்கிரயமாக இருக்க முடியும். நமது ஆண்டவர் பிதாவிடம் கூறுவதைப் பற்றி வேதம் கூறுகிறதாவது: மரணத்தை ருசிபார்க்கும்படி "நீர் ஒரு சரீரத்தை எனக்கு ஆயத்தம் பண்ணினீர்."(எபி.10:5) இந்த சரீரம் மரணத்தை ருசிபார்க்கும்படியாக தேவனால் ஆயத்தம் பண்ணப்பட்டது என்ற உண்மையை நம்மில் அநேகர் கவனிக்கத் தவறுகிறோம். அநேகர் நினைப்பது போல அந்த சரீரம் கர்த்தராகிய இயேசுவை நிரந்தரமாக, எல்லா பரிசுத்த தூதர்களுக்கும் முன்பாக தாழ்மைப்படுத்துவதற்காக அல்ல, மேலும் பழைய கீர்த்தனைகளில் கூறப்பட்டது போலவும் அல்ல,

"கல்வாரியில் இரத்தஞ்சிந்துகிற
ஐந்து காயங்களை அவர் பெற்றிருக்கிறார்."

குறைவுள்ள சரீரத்தோடு நமது ஆண்டவர் பரலோகம் செல்லவில்லை; மேலும் சூழ்நிலைக்கு ஒத்திசைவு இல்லாமலும் செல்லவில்லை. தமது ப-யின் வேலையை அவர் முன்பே நிறைவேற்றிவிட்டார். அவரது ப-யின் புண்ணியம் தேவனின் கைகளில் இருக்கிறது. பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு (இந்த பாடம் 1915ல் எழுதப்பட்டது) முன்பாக நிறைவேற்றிய ப-யை தேவன் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு பூரண மனிதன் பெற்றிருக்க வேண்டிய பூமிக்குரிய ஜீவனுக்குரிய உரிமைகளை நீதியின் புத்தகத்தில் நமது இரட்சகர் வரவு வைத்திருக்கிறார்.

தேவன், பிதாவாகிய ஆதாமுக்கு மானிட ஜீவனையும், மானிட ஜீவ உரிமைகளையும் அளித்தபோது, உடனே ஆதாம் பூமியின் மகாராஜாவானான். அதேபோல் இயேசு இயற்கையான மனிதனானபோது, இயற்கையான ஆட்சியாளரானார். பூமி அவருக்குரியதாயிருந்தது. பூரண மனிதன் பூமி மற்றும் அதனுடைய முழு சம்பூரணத்தின் உரிமைகளையும் உடையவராயிருக்கிறார். இந்த உரிமைகளைக் கொண்டு இந்த பூமியின் ராஜாவாகிறதற்கு பதிலாக, இந்த பூமிக்குரிய உரிமைகளை அர்ப்பணித்து கீழ்ப்படிதலுக்கான பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டார் - ப-யின் பரிசை அல்ல, ஆனால் கீழ்ப்படிதலுக்கான பரிசை. அவர் இன்னும் மானிட ஜீவ உரிமைகளை உடையவராயிருக்கிறார். அதை உலகின் மனுக்குலத்திற்கு கொடுக்க இருக்கிறார். தேவனோடு இசைவுக்கு வர விரும்புகிறவர்களுக்கும் கீழ்ப்படித-ன் உடன்படிக்கைக்குள் நுழைகிறவர்களுக்கும் அதை கொடுப்பார். ஏதேனில் இழந்தவைகளையும், கல்வாரியில் மீட்டவைகளையும் இயேசு தமது சொந்த இரத்தத்தால் அவர்களை முழு இளைப்பாறுதலுக்கு தகுதியுள்ளவர்களாக்குகிறார்.

நமது கர்த்தர் உயிர்த்தெழுந்த பிறகு மாம்சத்தில் தோன்றியது, நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அவரும் மற்ற தூதர்களும் காணப்பட்டதற்கு ஒப்பானது. இது அவர் இன்னும் மனிதனாயிருக்கிறார் என்று குறிக்கவில்லை. கதவு மூடியிருக்கும் போது ஒரு மனிதனாக அவர் அறைக்குச் செல்லவில்லை, ஒரு ஆவியின் ஜீவியாக மூடியிருக்கும் அறைக்குள் சென்றிருக்கக் கூடும். ஒரு ஆவியின் ஜீவியாக ஒரு உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, தரிசனம் கொடுத்துவிட்டு, திரும்பி மறைந்திருக்கக் கூடும்.உருவத்தை எடுத்தல், அதை விட்டுவிடுதல், மறைதல் இதெல்லாம் மாமிசத்திற்கு மாத்திரம் உரியதல்ல, உடைக்கும் உரியதாகும், ஒரு தடவை அவர் ஒரு வழிப்போக்கனைப் போலவும், ஒரு தடவை தோட்டக்காரனைப் போலவும் தரிசனமானார்; கதவு மூடியிருக்கும்போது மேல் அறையில் தாம் முன்பிருந்ததைப் போல தரிசனமானார். இந்த பல்வேறு தடவைகளில் அவர் தேவைக் கேற்றவாறு வெவ்வேறு ஆடைகளில் தரிசனமானார். தேவைக்கேற்ப ஆடையையும், சரீரத்தையும் சிருஷ்டித்துக்கொள்வது அவருக்கு சுலபமாக இருந்தது. அநேக கிறிஸ்துவ மக்கள் எங்கே தவறான அபிப்பிராயம் கொள்கிறார்கள் என்பதைக் கூறுவது கடினமாக இருக்கிறது. தவறை கண்டிப்பதில் மிகவும் தயவுடனும், அனுதாபத்துடனும் செய்தால் நமக்கு நல்லது. நாமும் ஒரு காலத்தில் இந்த தவறை செய்தபோது, மற்றவர்கள் அதை குறைகூறும் போது நாம் எப்படி பிடிவாதமாக இருந்தோம் என்பதை நினைவுகூரவேண்டும்.

நமது கர்த்தர் இனி மனிதனல்ல

நமது ஆண்டவர் மாம்சத்திலே கொலையுண்டு ஆவியிலே உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார் அல்லது ஆவியிலே உயிர் கொடுக்கப்பட்டார். முன் இருந்ததுபோல ஒரு ஆவியின் ஜீவியாக ஆனார். இந்த ஆவியின் ஜீவியைத்தான் தர்சு பட்டணத்தானாகிய சவுல் தமஸ்குவுக்கு போகிற வழியிலே பார்த்தான். சவுல் பார்த்தது மகிமையான பிரகாசம் என்று நமக்கு கூறுகிறான். அங்கே பிரகாசித்தது கிறிஸ்துவின் மாமிசமல்ல. கிறிஸ்துவை அவரது தோற்றத்தில் ஒரு நொடிப்பொழுது காட்சியை கண்டதாக அப். பவுல் கூறுகிறார். “எல்லாருக்கும் பின்பு, அகாலப்பிறவி போன்ற எனக்கும் தரிசனமானார்.” சபையின் உயிர்த்தெழுத-ன் பிறப்பை குறிப்பிட்டு, குறித்த காலத்துக்கு முன் பிறந்த என்று கூறுகிறார்.

நாம் ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். பிறப்பு முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் இருக்கும், மரித்தோரி-ருந்து எழுந்த முதற்பேறுமானவர் என்று இயேசுவைப்பற்றி கூறப்பட்டது போல, சபையானது ஆவியின் நிலைமையில் பிறக்கும். பிறகு “அவர் இருக்கிறவண்ணமாகவே நாம் அவரைத் தரிசிப்பதினால், அவருக்கு ஒப்பாயிருப்போம்.” (1யோவா.3:2) அப்பொழுது நாம் மாம்சத்தில் இருக்கமாட்டோம்.

நமது மகிமையடைந்த ஆண்டவரைப் பார்க்கும்பொழுது நமது கண்கள் பாதிப்படையாது. அவர் இருக்கிற வண்ணமாகவே அவரைத் தரிசிப்போம்! நாம் அவருடன் இருப்போம்! இதற்கு முன்னதாக நாம் “மறுரூபமாக்கப்படுவோம்” என்று அப்போஸ்தலர் விளக்குகிறார். ஏனெனில் “மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தை சுதந்தரிக்கமாட்டாது.”